

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 marca 2021 r

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział I Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący	SSO Alina Gąsior
Protokolant	Elżbieta Kubala – Lewicz

po rozpoznaniu w dniu 16 lutego 2021 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z powództwa D. K.

przeciwko (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W.

o zadośćuczynienie

1. zasądza od pozwanego (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. na rzecz powódki D. K. kwotę:

a) 41.800,00 (czterdzieści jeden tysięcy osiemset) złotych tytułem zadośćuczynienia za krzywdę będącą następstwem śmierci H. K. (1), z ustawowymi odsetkami od dnia 17 stycznia 2020 roku do dnia zapłaty,

b) 5.000,00 (pięć tysięcy) złotych tytułem zadośćuczynienia za krzywdę będącą następstwem śmierci A. K., z ustawowymi odsetkami od dnia 17 stycznia 2020 roku do dnia zapłaty,

c) 15.000,00 (piętnaście tysięcy) złotych tytułem zadośćuczynienia za krzywdę będącą następstwem śmierci T. K., z ustawowymi odsetkami od dnia 17 stycznia 2020 roku do dnia zapłaty,

d) 15.000,00 (piętnaście tysięcy) złotych tytułem zadośćuczynienia za krzywdę będącą następstwem śmierci B. K., z ustawowymi odsetkami od dnia 17 stycznia 2020 roku do dnia zapłaty,

2. zasądza od pozwanego (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. na rzecz powódki D. K. kwotę 5.400,00 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia,

3. nakazuje ściągnąć od pozwanego (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim) kwotę 5.269,50 (pięć tysięcy dwieście sześćdziesiąt dziewięć 50/100) złotych tytułem kosztów sądowych.

SSO Alina Gąsior

Sygn. akt IC 475/20

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 1 kwietnia 2020 r. (data nadania pisma) powódka D. K., reprezentowana przez pełnomocnika, wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. V. (...) w W. kwoty 76.800 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 17 stycznia 2020 roku do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną wskutek śmierci siostry, szwagra, siostrzeńca i wnuka siostry, a także o zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że w dniu 3 października 2019 r. w miejscowości B. doszło do wypadku drogowego, w którym śmierć na miejscu ponieśli siostra powódki H. K. (1), szwagier A. K., siostrzeniec T. K. i wnuk siostry B. K., natomiast sprawca zdarzenia posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej wykupione w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. Powódka podała, że siostra oraz jej rodzina byli dla niej osobami najbliższymi, a ich śmierć wywołała u niej głębokie i dotkliwe przeżycia. Powódka podała także, że najstarsza siostra była dla niej szczególnym oparciem, gdy powódka się rozwodziła, a później w czasie leczenia choroby nowotworowej. Powódka zgłosiła szkodę pozwanemu, który decyzją z dnia 16 stycznia 2020 r. częściowo uznał swoją odpowiedzialność i przyznał powódce kwotę 8.200 zł tytułem zadośćuczynienia za śmierć siostry, natomiast w zakresie pozostałych zmarłych odmówił wypłaty świadczenia, kwestionując więzi między nimi a powódką. W ocenie powódki kwota przyznana w postępowaniu likwidacyjnym za śmierć siostry jest nieadekwatna do poniesionej przez powódkę krzywdy, zaś co do pozostałych zmarłych pozwany bezzasadnie odmówił wypłaty zadośćuczynienia.

W odpowiedzi na pozew pozwany, reprezentowany przez pełnomocnika, wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. Pozwany wskazał, iż wypłacona dotychczas kwota jest adekwatna do doznanej przez powódkę krzywdy. Pozwany podniósł, iż powódka nie wykazała przekraczającej normalną żalobę realnej krzywdy, która odcisnęłaby trwale piętno na jej zdrowiu psychicznym lub też pozbawiła bądź trwale upośledziła dotychczasową zdolność funkcjonowania w rodzinie i społeczeństwie, w szczególności powódka nie korzystała ze specjalistycznej pomocy psychiatrycznej. Ponadto podniósł, że powódka nie wykazała szczególnego charakteru więzi łączącej ją ze zmarłymi, w szczególności powódki nie łączyła ze zmarłymi więź gospodarcza, gdyż zamieszkiwali oni oddzielnie, zaś męża siostry, siostrzeńca i wnuka siostry powódka widywała przeważnie na wspólnych uroczystościach rodzinnych, a ponadto powódka posiada jeszcze jedną siostrę. Pozwany zakwestionował również sposób liczenia odsetek za opóźnienie, wskazując, iż należą się one dopiero od dnia wyrokowania. Pozwany zaznaczył również, iż powódka nie wskazała w pozwie, jakich kwot dochodzi z tytułu śmierci poszczególnych zmarłych.

Pismem z dnia 21 lipca 2020 r. powódka sprecyzowała żądanie pozwu, wskazując, że na dochodzoną pozwem kwotę tytułem zadośćuczynienia składa się kwota 41.800 zł w związku ze śmiercią siostry H. K. (1), kwota 5.000 zł w związku ze śmiercią szwagra A. K., kwota 15.000 zł w związku ze śmiercią siostrzeńca T. K. oraz 15.000 zł w związku ze śmiercią wnuka siostry B. K..

Strony podtrzymały swoje stanowiska w toku postępowania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 03 października 2019 r. w miejscowości K. gm. G. na drodze krajowej nr (...) kierujący samochodem dostawczym marki C. (...) nr rej. (...) B. G. nie obserwował w sposób właściwy przedpola jazdy, w wyniku czego utracił panowanie nad pojazdem i zjechał na przeciwny pas ruchu, doprowadzając do zderzenia z prawidłowo jadącym z przeciwnego kierunku pojazdem marki F. (...) nr rej. (...) 625, w wyniku czego kierowca pojazdu Fiat U. K. oraz pasażerowie H. K. (1), T. K. i B. K. na skutek doznanych obrażeń zmarli na miejscu zdarzenia, a także spowodował u pasażera pojazdu marki C. (...) M. M. obrażenia naruszające czynności narządów ciała na okres powyżej dni siedmiu.

Sąd Rejonowy w Radomsku prawomocnym wyrokiem z dnia 19 czerwca 2020 roku wydanym w sprawie sygn. akt II K 308/20 uznał B. G. za winnego czynu wyczerpującego znamiona art. 177 § 2 kk w zb. z art. 177 § 1 kk i art. 11 § 2 kk. Sąd przyjął, iż sprawca naruszył nieumyślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

/dowód: wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku, II K 308/20 k.131-132, wyrok Sądu Okręgowego w Piotrkowie Tryb., IV Ka 496/20 k.133/

H. K. (1) była siostrą powódki, A. K. szwagrem, T. K. siostrzeńcem, a B. K. wnukiem H. K. (1), dzieckiem jej drugiego syna.

/dowód: akty stanu cywilnego k.10-16, zeznania powódki protokół k.135-136, w tym płyta k.74, protokół k.72-72v/

Powódka od 20 lat jest rozwódką, ze związku posiada trzech synów w wieku 39 lat, 37 lat i 36 lat. Jeden syn mieszka z jej byłym mężem, drugi przebywa za granicą, zaś najmłodszy syn także mieszka osobno i nadużywa alkoholu. Powódka od lat mieszka sama, jednak ma kontakt ze wszystkimi synami.

Powódka od 2016 r. przebywa na emeryturze.

/dowód: zeznania powódki protokół k.135-136, w tym płyta k.74, protokół k.72-72v/

W 2018 r. powódka przeszła leczenie operacyjne i chemioterapię w związku z rozpoznaniem u niej raka jajnika.

/dowód: Historia Choroby z Oddziału Dziennego Chemioterapii Szpitala (...) w R. k.25-26, zeznania powódki protokół k.135-136, w tym płyta k.74, protokół k.72-72v/

H. K. (1) mieszkała w bloku obok powódki. Siostry często się odwiedzały, miały bliskie relacje. H. K. (2) pomagała powódce od lat. Gdy powódka pracowała, siostra zaprowadzała jej dzieci do szkoły. Gdy u powódki zdiagnozowano chorobę nowotworową, siostra była dla niej dużym oparciem psychicznym. H. K. (2) pomagała powódce również finansowo.

Powódka traktowała męża siostry A. K. jak brata. Mogła liczyć na jego pomoc we wszystkim. Był dla niej również wsparciem w czasie choroby nowotworowej, woził ją do szpitala, gdy miała chemioterapię. (...) powódki nie mieli prawa jazdy.

Powódka była związana również z siostrzeńcem T. K., który mieszkał z siostrą powódki i jej mężem. Powódka mogła z nim porozmawiać na każdy temat. Był on jej chrześniakiem. Powódka bardzo go kochała.

Bliski powódce był również wnuk H. B. K.. Mieszkał on w tej samej klatce co powódka. Codziennie się widywali, często też oferował jej pomoc np. w zakupach.

Rodzina H. K. (1) była dla powódki rodziną, jaką zawsze sama chciała mieć.

Powódka spędzała Święta Bożego Narodzenia oraz uroczystości rodzinne z siostrą H. K. (1). Ostatnią Wigilię przed wypadkiem powódka spędziła u H. K. (1).

Powódka ma jeszcze starszą siostrę A. N., z którą utrzymuje dobre relacje. Siostra powódki mieszka w odległości 500 metrów.

/dowód: zeznania powódki protokół k.135-136, w tym płyta k.74, protokół k.72-72v, zeznania świadka A. N. płyta k.74, protokół k.72v-73/

Powódka bardzo mocno przeżyła śmierć siostry oraz jej męża, syna i wnuka. Musiała również poinformować o wypadku pozostałe dzieci H. K. (1), które były wówczas za granicą, co było dla niej traumatycznym przeżyciem.

Po wypadku powódka nie wychodziła z domu, podupadła także na zdrowiu. Obecnie nastąpił nawrót jej choroby nowotworowej. Powódka od wypadku ma również problemy ze snem, często budzi się w nocy. Powódka przeprowadziła kilka rozmów z córką koleżanki, która jest psychologiem.

Powódka zażywała leki na uspokojenie H. oraz leki na sen. Do dziś zdarza się jej przyjmować leki uspokajające.

Powódka nie może pogodzić się z utratą siostry i jej rodziny. Do dnia dzisiejszego nie umie odnaleźć spokoju.

/dowód: historia wizyt pacjenta M. O. sp. j. w R. k.21-24, /dowód: zeznania powódki protokół k.135-136, w tym płyta k.74, protokół k.72-72v, zeznania świadka A. N. płyta k.74, protokół k.72v-73/

Powódka utrzymuje kontakt z drugą siostrą A. N., rozmawia z nią codziennie przez telefon. Relacje te nie są jednak tak bliskie jak z H. K. (1).

Wigilię 2020 r. powódka spędziła u córki siostry. (...) nie chcieli jej odwiedzić w Wigilię, obawiali się, że będzie płakać.

/dowód: zeznania powódki protokół k.135-136, w tym płyta k.74, protokół k.72-72v, zeznania świadka A. N. płyta k.74, protokół k.72v-73/

W 2020 r. z powodu wznowy choroby onkologicznej oraz progresji markerowej powódka ponownie została poddana chemioterapii. Chemioterapia odbywała się co dwa tygodnie w okresie od 22 października 2020 r. do 8 stycznia 2021 r.

/dowód: Karty informacyjna leczenia szpitalnego Szpitala (...) w R. k.139-148v/

W dniu 9 grudnia 2020 r. (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w R. orzekł wobec powódki znaczny stopień niepełnosprawności, którego początkowej daty istnienia nie da się ustalić. Powódka wymaga stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji.

/dowód: orzeczenie o stopniu niepełnosprawności k.138/

Śmierć siostry H. K. (1), A. K., T. K. i B. K. spowodowała wystąpienie u powódki D. K. naturalnej reakcji żałoby.

Powódka nie wymagała i nie wymaga aktualnie leczenia psychiatrycznego, ani specjalistycznej pomocy psychoterapeutycznej w związku ze śmiercią bliskich. U powódki nie występowały i nie występują obecnie zaburzenia psychiczne, związane bezpośrednio ze śmiercią siostry i jej rodziny. Żałoba nie jest zaburzeniem psychicznym, mimo, że wiąże się często z wielkim cierpieniem. Leczenie stosuje się, gdy dezadaptacja znacząco utrudnia, bądź całkowicie uniemożliwia wykonywanie codziennych czynności, zaburza prawidłowe myślenie oraz funkcjonowanie, powoduje, że istnieje zagrożenie życia człowieka. Powódka nie ujawniała tego rodzaju objawów.

Powódka doświadczyła dużego stopnia trudności adaptacyjnych, które wiązały się z przeżywaniem szoku, a następnie poczucia głębokiej straty, smutku, żalu, złości, bezradności, tęsknoty, skrzywdzenia, niesprawiedliwości, opuszczenia, osamotnienia, pustki. Są to uczucia i stany adekwatne do tragicznej sytuacji, która się wydarzyła, normalne, choć powodujące głęboki dyskomfort i cierpienie. Nie doszło do całkowitego załamania linii życiowej powódki w związku ze śmiercią siostry i jej rodziny, powódka była i jest obecnie w stanie wykonywać prawidłowo swoje role życiowe i funkcjonować normalnie w aspekcie psychospołecznym.

D. K. choruje onkologicznie, a nagła nieobecność zmarłych w życiu powódki oznacza utratę najbliższych opiekunów. W tym aspekcie jakość jej życia uległa znacznemu pogorszeniu.

Powódka nie ukończyła przeżywania procesu żałoby po tragicznej śmierci swej siostry, szwagra, siostrzeńca i wnuka swej siostry. Żałoba ta jest dla niej bardzo bolesna, bowiem była z siostrą i jej rodziną bardzo związana, jak również ze względu na rolę, jaką pełnili zmarła siostra i jej mąż w okresie, gdy powódka chorowała onkologicznie i wymagała ich pomocy. W dalszym ciągu powódka przeżywa głęboki smutek, żal, bezradność, tęsknotę, poczucie skrzywdzenia, niesprawiedliwości, opuszczenia, osamotnienia i pustki. Uczucia te nie uległy wysyceniu i nie doszło do emocjonalnej akceptacji utraty siostry i jej rodziny w wyniku wypadku. Proces godzenia się z tą bolesną stratą może trwać bardzo długo.

/dowód: opinia psychologiczno-psychiatryczna k.82-85, uzupełniająca opinia psychologiczno-psychiatryczna k.104-105/

Kierujący pojazdem B. G. posiadał ubezpieczenie pojazdu OC wykupione w (...) S.A. V. (...) w W..

/dowód: notatka urzędowa KPP R. k.60/

Powódka zgłosiła szkodę pozwanemu, wnosząc o zapłatę po 100.000 zł za śmierć H. K. (1), A. K., T. K. i B. K..

Decyzjami z dnia 16 stycznia 2020 r. pozwany przyznał powódce kwotę 8.200 zł tytułem zadośćuczynienia za śmierć siostry, natomiast w zakresie pozostałych zmarłych odmówił wypłaty świadczenia, kwestionując więzi między nimi a powódką.

/dowód: zgłoszenie szkody k.27-29, decyzje k.30-31, k.32, k.33, k.34/

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Stosownie do treści art. 822 kc w zw. z art. 34 ust. 1, art. 35 i art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu. Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej.

Z kolei istota odpowiedzialności sprawcy wypadku opiera się w stanie faktycznym niniejszej sprawy na zasadzie winy (art. 436 § 2 kc). Pojazd B. G. posiadał ubezpieczenie w zakresie odpowiedzialności cywilnej wykupione u strony pozwanej.

Odpowiedzialność pozwanego za skutki wypadku była w niniejszej sprawie bezsporna.

Podstawę prawną roszczenia powódki o zadośćuczynienie za wyrządzoną jej krzywdę stanowi art. 446 § 4 kc.

Zgodnie z art. 446 § 4 kc najbliższym członkom rodziny osoby zmarłej wskutek popełnienia czynu niedozwolonego sąd może przyznać odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Zadośćuczynienie stanowi formę rekompensaty pieniężnej z tytułu szkody niemajątkowej, doznanej krzywdy, a w szczególności cierpienia, bólu i poczucia osamotnienia po śmierci najbliższego członka rodziny. Celem zadośćuczynienia jest złagodzenie cierpień zarówno doznanych jak i tych które wystąpią w przyszłości. Zadośćuczynienie ma charakter całościowy i powinno stanowić rekompensatę pieniężną za całą doznaną przez poszkodowanego krzywdę. W tym kontekście krzywda jest ujmowana jako cierpienie fizyczne (ból i inne dolegliwości) oraz psychiczne (np. ujemne odczucia przeżywane w związku utratą osoby bliskiej, np., osamotnienie, tęsknota, poczucie pustki).

Pojęcie „sumy odpowiedniej” użyte w tymże przepisie ma w istocie charakter nieokreślony, niemniej jednak w judykaturze wskazane są kryteria jakimi należy się kierować przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia. Określenie wysokości zadośćuczynienia za doznaną krzywdę powinno się opierać na obiektywnych i sprawdzalnych kryteriach, kierować się jego celami i charakterem przy uwzględnieniu jednak indywidualnej sytuacji poszkodowanego (por.

wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 września 2002, IV CKN 1266/00 LEX nr 80722). Z uwagi na to, że zadośćuczynienie ma mieć przede wszystkim charakter kompensacyjny, jego wysokość nie może być określona w wysokości symbolicznej, lecz winna przedstawiać pewną ekonomicznie odczuwalną wartość. Jednocześnie przyznana suma pieniężna tytułem zadośćuczynienia powinna być utrzymana w rozsądnych granicach i dostosowana do aktualnych stosunków majątkowych w społeczeństwie kraju, w którym mieszka poszkodowany.

Ustawodawca dla określenia kręgu osób uprawnionych posłużył się wyrażeniem „najbliższy członek rodziny”, a więc tym samym, które funkcjonowało już na gruncie art. 446 § 3 kc. Pojęcie to w piśmiennictwie i judykaturze ujmowane jest stosunkowo szeroko, obejmuje nie tylko rodziców i dzieci, ale i inne osoby spokrewnione ze zmarłym np. rodzeństwo. O tym, kto jest najbliższym członkiem rodziny decyduje faktyczny układ stosunków pomiędzy określonymi osobami, a nie formalna kolejność pokrewieństwa wynikająca w szczególności z przepisów kodeksu rodzinnego i opiekuńczego, czy ewentualnie z powinowactwa. Aby więc ustalić, czy występujący o zadośćuczynienie jest najbliższym członkiem rodziny niezującego sąd powinien stwierdzić, czy istniała silna i pozytywna więź emocjonalna pomiędzy dochodzącym tego roszczenia a zmarłym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 czerwca 2011 r., III CSK 279/10, LEX nr 898254).

Na rozmiar krzywdy podlegającej naprawieniu przez zadośćuczynienie, o którym mowa w art. 446 § 4 kc, mają wpływ przede wszystkim: wstrząs psychiczny i cierpienia moralne wywołane śmiercią osoby bliskiej, poczucie osamotnienia i pustki po jej śmierci, rodzaj i intensywność więzi łączącej pokrzywdzonego ze zmarłym, rola w rodzinie pełniona przez osobę zmarłą, wystąpienie zaburzeń będących skutkiem śmierci osoby bliskiej, stopień, w jakim pokrzywdzony będzie umiał odnaleźć się w nowej rzeczywistości i zdolność do jej zaakceptowania, wiek zarówno zmarłego, jak i pokrzywdzonego (por. np. wyroki Sądu Najwyższego z 3 czerwca 2011 r., III CSK 279/10, niepubl.; z 20 grudnia 2012 r., IV CSK 192/12, niepubl.; z 10 maja 2012 r., IV CSK 416/11, niepubl.).

Oceniając żądanie zadośćuczynienia zgłoszone przez powódkę, wskazać należy na rodzaj i siłę więzów rodzinnych łączącą powódkę ze zmarłymi oraz rolę, jaką zmarli pełnili w życiu powódki.

Powódkę łączył ze zmarłą siostrą nie tylko jeden z najbliższych stopni pokrewieństwa ale także głęboką więź wynikająca ze względu na codzienną obecność i wsparcie. Obecność i pomoc siostry powódka odczuwała w zasadzie na każdym etapie życia, w szczególności w najtrudniejszej dla niej chwili, gdy zdiagnozowano u niej chorobę nowotworową. Relacje powódki ze szwagrem, siostrzeńcem oraz wnukiem siostry były także silnie emocjonalne oraz oparte na dużym zaangażowaniu i trosce. Powódka od 20 lat jest rozwódką, a ze związku małżeńskiego posiada 3 synów, z którymi utrzymuje kontakt, jednak nie może liczyć na ich stałą pomoc. Powódka wprost przyznaje, że rodzina H. K. (1) była dla niej taką rodziną, jaką ona zawsze chciała mieć. I tak też ją traktowała. Spędzała z nimi Ś. oraz uroczystości rodzinne. Otrzymywała od nich wsparcie i zainteresowanie. A. K. był dla niej oparciem, a także woził powódkę do szpitala na chemioterapię. T. K. był jej chrześniakiem, ale przede wszystkim osobą, z którą mogła porozmawiać na każdy temat. Z kolei B. K. codziennie zaglądał do powódki i często oferował jej pomoc w codziennych czynnościach. Powódka sama nie miała wnuków, dlatego obecność B. K. tuż obok była dla niej szczególnie ważna, tym bardziej, że mieszkała ona sama.

W wyniku śmierci siostry oraz członków jej rodziny powódka doświadczyła silnego urazu, który niewątpliwie spowodował pogorszenie jej stanu psychicznego. Nagłe i niespodziewane zerwanie więzi łączących powódkę ze zmarłymi skutkowało dramatycznym zaburzeniem jej dobrostanu emocjonalnego i psychicznego. Sąd dostrzega, iż powódka nie leczyła się psychiatrycznie, jednak jej aktywność życiowa po wypadku uległa wyraźnemu obniżeniu, jak również korzystała ona ze wsparcia osoby, która miała przygotowanie psychologiczne. Do chwili obecnej strata siostry, szwagra, siostrzeńca oraz wnuka siostry wiąże się dla niej z przeżywaniem poczucia głębokiego smutku, które powoduje przewlekłe cierpienie. Przede wszystkim, na co zwracają szczególną uwagę biegli w swoich opiniach, śmierć H. K. (1), A. K., T. K. i B. K. oznacza w życiu powódki doniosłą utratę najbliższych opiekunów, jakoś jej życia w tym aspekcie uległa znacznemu pogorszeniu. Powódka nie ukończyła jeszcze przeżywania procesu żałoby i w dalszym ciągu powódka przeżywa głęboki smutek, żal, bezradność, tęsknotę, poczucie skrzywdzenia, niesprawiedliwości, opuszczenia, osamotnienia i pustki. Uczucia te nie uległy wygaszeniu i nie doszło do emocjonalnej akceptacji utraty

siostry i jej rodziny w wyniku wypadku. Sąd dostrzega przy tym, że proces godzenia się z utratą bliskich dodatkowo utrudnia nawrót choroby, w której powódka odczuwa brak ich obecności.

Negatywne skutki utraty siostry i jej rodziny będą odczuwalne przez powódkę z biegiem czasu coraz mocniej, bowiem nie będzie mogła ona liczyć na ich pomoc i wsparcie psychiczne, której potrzeba i zakres zwiększyły się u niej w ciągu ostatniego czasu na skutek nawrotu choroby, jak też będą zwiększać się z wiekiem. O ile pomoc w podstawowym zakresie pełnić może druga siostra czy też synowie, wskazać należy, iż ich obecność nie jest w stanie odtworzyć więzi ze zmarłymi.

Sąd miał na uwadze, iż w jednym wypadku zginęły 4 osoby, będące dla powódki osobami wyjątkowo bliskimi, dlatego też łączna kwota żądanego zadośćuczynienia nie jest wygórowana i zasługuje na uwzględnienie w całości.

W ocenie Sądu odpowiednią sumą tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za krzywdę doznaną przez powódkę za śmierć siostry H. K. (1) będzie kwota 50.000 zł, za śmierć szwagra A. K. - kwota 5.000 zł, za śmierć siostrzeńca T. K. - kwota 15.000 zł oraz za śmierć wnuka siostry B. K. - kwota 15.000 zł. Kwoty te niewątpliwie przedstawiają ekonomicznie odczuwalną wartość i mogą pomóc w przystosowaniu się powódki do nowych warunków, dzięki czemu zostanie przywrócona równowaga zachwiana na skutek popełnienia czynu niedozwolonego. Zarazem jednak pozostają umiarkowane i adekwatne do zakresu doznanej przez nią krzywdy. Sąd zasądził od pozwanego zakładu ubezpieczeń na rzecz powódki wskazane powyżej kwoty tytułem zadośćuczynienia, przy czym w związku ze śmiercią H. K. (1) Sąd zasądził kwotę 41.800 zł, uwzględniając tym samym wypłaconą dotychczas przez pozwanego w toku postępowania likwidacyjnego kwotę zadośćuczynienia w wysokości 8.200 zł. Sąd orzekł tym samym zgodnie z żądaniem pozwu.

Sąd od powyższej kwoty na podstawie art. 481 kc zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 17 stycznia 2020 r. do dnia zapłaty zgodnie z żądaniem pozwu. Sąd stoi bowiem na stanowisku, że jeżeli zobowiązany do spełnienia świadczenia z tytułu zadośćuczynienia pieniężnego nie spełnia świadczenia w terminie ustalonym zgodnie z art. 455 KC, bądź wynikającym z przepisu szczególnego (tj. art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych) poszkodowany może żądać zapłaty odsetek ustawowych od dnia opóźnienia począwszy od upływu tego terminu, w zakresie w jakim zasądzone na jego rzecz zadośćuczynienie należało mu się już w tym dniu. Jeżeli zaś sąd ustali, że żądane zadośćuczynienie w całości lub w części odpowiada rozmiarowi krzywdy istniejącej dopiero w chwili wyrokowania, uzasadnione jest zasądzenie odsetek od całości lub części tego świadczenia od tej daty (zob. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 2011 r., I CSK 243/10, z dnia 8 marca 2013 r., III CSK 192/12, z dnia 3 marca 2017 r., I CSK 213/16, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lutego 2019 r., II CSK 1/18). Wskazać należy, iż w toku postępowania likwidacyjnego pozwanemu były znane okoliczności pozwalające na właściwe ustalenie krzywdy powódki w ustawowym terminie 30 dni. W konsekwencji pozwany pozostawał w opóźnieniu z upływem tego terminu, a więc od dnia 17 stycznia 2020 r.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, zasądzając od pozwanego na rzecz powódki kwotę w wysokości 5.400 zł, na którą składa się wynagrodzenie pełnomocnika ustalone na podstawie § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za radców prawnych (tj. Dz.U. z 2018 r. poz. 265). Sąd od powyższej kwoty zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty zgodnie z art. 98 § 1¹ kpc

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 98 kpc, Sąd nakazał ściągnąć od pozwanego kwotę 5.269,50 zł tytułem kosztów sądowych, na które składa opłata od pozwu w wysokości 3.840 zł, od uiszczenia której powódka została zwolniona, a także kwota wydatków na opinię biegłych w wysokości 1.429,50 zł.

SSO Alina Gašior

ZARZĄDZENIE

1. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego.

SSO Alina Gąsior